

Ngày Hắc Tư Dạ ra đi ngoài trời đổ mưa rất lớn.

Cả Vương Thành nhộn nhạo lên làn gió to. Vì lo lắng cho cô mà Cố Mặc đã hủy chuyến bay về Đông Thành. Anh biết cô buồn, nhưng ngoài việc anh an ủi cô thì anh chẳng làm được gì. Tuyết Nhàn như người mất hồn vẫn ôm chầm lấy bức ảnh của Hắc Tư Dạ nhốt mình trong phòng mấy ngày. Có lẽ, cô bị sốc tinh thần quá nặng.

Nước mắt cứ chảy dài lăn trên cặp nhăn cười của cô và anh.

Cho đến lúc Lưu Quang Nhất gõ cửa phòng mang tro cốt của Hắc Tư Dạ bước vào. Tuyết Nhàn đau lòng nhận lấy tro cốt.

Anh từng nói với cô chỉ được rơi nước mắt vì hạnh phúc nhưng hiện tại cô không kìm nén được nỗi bi thương. Đến khi Lưu Quang nhất mang thi thể của Hắc Tư Dạ đi hỏa táng, cô còn chưa chấp nhận được sự thật. Cô không dám đi, chỉ biết ở trong phòng ôm bức ảnh của anh.

Mấy ngày nay hầu như Tuyết Nhàn không ăn không uống. Cơ thể của cô vốn gầy giờ lại tiều tụy hơn. Ôm bình thủy tinh đựng tro cốt của Hắc Tư Dạ, Tuyết Nhàn đưa mắt ra nhìn phía ngoài cửa. Cố Mặc vẫn đứng đó chờ cô. Mỗi ngày nay, anh sợ cô nghĩ quẩn mà lúc nào cũng đứng ngoài phòng không rời đi. Mỗi đêm không ngủ, Cố Mặc quả thực rất mệt mỏi. Nhưng anh nhìn thấy sự đau khổ của cô thì so với anh chẳng hề hấn gì.

Phong Vân và Phong Lôi đi vào. Trên tay của Phong Vân là một tập giấy tờ và 10 tấm thẻ đen. Anh ta đưa toàn bộ chúng cho cô.

- Hắc Gia khi đang đau đớn.... ngài ấy đã kịp dặn dò tôi, chuyển nhượng toàn bộ tài sản của Vương Thành này cho cô. Tuyết Nhàn, ngài ấy mong cô sống thật tốt!

Sống thật tốt sao? Hắc Tư Dạ, anh quá đáng lắm! Anh đi rồi lại dặn cô sống tốt? Tại sao chứ?

Lưu Quang Nhất thở dài, anh ta lúc này lên tiếng.

- Không còn Hắc Gia, tôi và Phong Vân, Phong Lôi sẽ rời khỏi đây. Bọn tôi làm ở đây vì Hắc Gia. Không còn ngài ấy cũng chẳng có gì luyến tiếc ở lại cả.

Trong đám tang, Triệu Nhị Hình không chấp nhận được Hắc Gia đã mất nên cô ta dẫn trở lên diên đại. Lưu Quang Nhất chỉ đành cho người dẫn cô ta đến bệnh viện tâm thần. Cũng tội cho cô ấy, Lưu Quang Nhất đành gánh một phần trách nhiệm chăm sóc cô ấy.

Tuyết Nhàn hít một hơi khó nhọc. Cô lau nước mắt rồi đi đến cửa ra vào. Gương mặt nhợt nhạt ngược lên, cô mỉm cười một cách miễn cưỡng. Nhưng nụ cười ấy chẳng có gì là nụ cười thật sự.

- Cố Mặc, anh có thể đưa em ra bờ biển không?

- Được, tôi đưa em đi!

[....]Cố Mặc đưa cô đến một bờ biển vắng người. Do cơ thể cô quá yếu mà anh phải bế cô

qua từng phiến đá to và nhọn. Cố Mặc chọn một nơi gần với mực nước, quan sát an toàn anh mới thả cô xuống.

Tuyết Nhàn run run ôm tro cốt của Hắc Tư Dạ trên tay. Lúc này, cô đau lòng mở nắp chiếc bình ra. Hắc Tư Dạ muốn cô phải sống tốt. Đúng, cô phải sống, sông cả phần của anh nữa.

Tuyết Nhàn khó nhọc đem tro của chiếc bình đổ ra theo gió ra ngoài biển.

- Dạ, em hứa... kiếp sau em sẽ dùng sinh mạng để yêu anh.

Cả người của Tuyết Nhàn lão đảo. Suýt nữa cô ngã xuống bên dưới vách đá. Cũng may Cố Mặc nhanh tay ôm lấy cô. Chiếc bình thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan. Cô gục mặt vào ngực Cố Mặc khóc lớn. Bàn tay nắm chặt vạt áo anh.

- Khóc hết những gì em có. Hắc Tư Dạ không muốn nhìn thấy bộ dạng này của em đâu. Hiện tại, em còn tôi!

Dù không muốn nhưng Cố Mặc phải thừa nhận rằng Hắc Tư Dạ quả thực rất trung tình. Anh chỉ tiếc, một thiên tài như Hắc Tư Dạ lại ra đi sớm như vậy.

Đứng ở bờ biển một lúc lâu để cô bình ổn lại tâm trạng. Cố Mặc đưa cô trở lại biệt thự. Lưu Quang Nhất, Phong Vân và Phong Vân đang kéo vali của mình lên xe. Họ định rời đi.

Tuyết Nhàn xuống xe, cô không nói lời nào đi thẳng vào bên trong. Nhưng đi được một đoạn, cô thấy Huân Y Lan cùng với Cẩm Bằng từ trong đi ra. Trên tay của cô ta lại dám cầm bức hình của Hắc Tư Dạ. Đáy mắt Tuyết Nhàn hiện lên tia lửa giận. Cô bước nhanh lại giáng cho cô ta một cái tát rồi lấy lại bức hình trên tay cô ta.

- Ai cho phép cô được động vào ảnh của Dạ?

Huân Y Lan bị cô tát lùi lại về phía sau. Cô ta hừ lạnh đối mắt với cô. Tuyết Nhàn định cho cô ta thêm một bạt tai nữa thì Cẩm Bằng từ phía sau bước lên giữ tay cô lại. Cô cắn chặt môi, đúng lúc một tên thuộc hạ đi ngang qua mang đồ ra cho Lưu Quang Nhất. Mắt cô lướt qua thấy túi áo của tên thuộc hạ đó có súng. Cô quay người đẩy Cẩm Bằng ra rồi cướp súng từ túi áo tên thuộc hạ đó.

Hai tiếng súng liên tiếp vang lên. Một phát bắn vào bên tay của Huân Y Lan. Phát còn lại bắn vào cánh tay của Cẩm Bằng. Huân Y Lan đau đớn hét to. Đám người của Lưu Quang Nhất bàng hoàng quay người lại.

Cẩm Bằng hơi nhăn mặt định xông tới chỗ cô. Cũng may Cố Mặc lúc này đến kịp. Tuy bị thương nhưng cú đấm của Cẩm Bằng khá mạnh. Bụng của Cố Mặc hứng trọng cú đấm. Miệng anh bỗng rỉ máu. Anh quay người đá mạnh cho Cẩm Bằng một cú thật đau khiến anh ta nằm dưới đất.

Tuyết Nhàn bước về phía Huân Y Lan. Cô cầm khẩu súng dí sát vào đầu cô ta.

- Đừng... giết tôi... tôi chỉ thương nhớ anh ấy nên muốn mang ảnh theo thôi.... đừng giết tôi....

Huân Y Lan giàn giụa nước mắt. Cẩm Bằng thở dốc lúc này bò dậy mở miệng.

- Tuyết Nhàn, nể tình tôi lần đó tha cho cô. Xin cô hãy cho cô ấy!

Tuyết Nhàn không nói gì. Dù gì cô cũng không muốn làm một kẻ vô tâm. Cô rút khẩu súng đi rồi cầm lấy tấm ảnh của Hắc Tư Dạ bỏ đi. Cố Mặc ôm bụng theo sau.

Cẩm Bằng khó nhọc bước tới chỗ Huân Y Lan. Tưởng chừng anh ta đỡ Huân Y Lan dậy nhưng không. Cẩm Bằng trầm giọng.

- Vừa nãy chính tôi đã xin tha mạng cho cô. Tôi đã trả nợ xong. Cô và tôi đường ai nấy đi!

Huân Y Lan không ngờ Cẩm Bằng lại đối xử với mình như vậy. Cẩm Bằng tuyệt nhiên bỏ đi. Lưu Quang Nhất bước đến nhặt khẩu súng dưới đất mà cô vừa vứt đấy lên. Anh ta mở chốt an toàn, một phát đạn ghim vào đầu của Huân Y Lan. Máu từ đầu cô ta chảy xuống, cơ thể Huân Y Lan ngã xuống đất.

- Cho người dọn dẹp đi. Hắc Gia vốn ghét cô ta. Chi bằng cho cô ta xuống đó chuộc tất cả lỗi với ngài ấy!